

Krst Pána

Lk 3, 15 - 16, 31 - 22

12. január 2025

Milé sestry a bratia v Kristovi

Ak dnes slávime Ježišov krst, pravdepodobne pritom myslíme aj na naše krsty - napriek všetkým rozdielom medzi jeho a naším krstom. Pre rodičov aj pre širšiu rodinu je dnes krst slávnosťou nového života. Prosíme o božie požehnanie pre dieťa, pre to aby malo všetko, čo bude k životu potrebovať - materiálne aj duchovne. A zároveň prosíme aj o požehnanie pre celú širšiu rodinu. Krst by ale nemal byť len jednorazovou záležitosťou. Krst je aj prihlásením sa k určitým hodnotám, ktoré sa deťom snažíme sprostredkovať. Akési duchovné odovzdávanie štafety života. Bolo by chybou, keby sme zostali len pri tom vonkajšom.

Pripomína nám to aj Ježišov krst. Evanjelium hovorí o znameniach, ktoré sa pri Ježišovom krste udiali. Ježiš sa podrobil Jánovmu krstu aj keď samotný Ján vyznal, že Ježiš ho prevyšuje.

Jánovo účinkovanie bolo známe v celom vtedajšom Izraeli, zástupy prichádzali k nemu počúvať ho a prijať krst očistenia na znak nového začiatku. Ježiš spolu s Jánom boli nielen príbuzní, obaja mali záujem o obnovu života viery v Izraeli.

Ak spočiatku tvorili akoby jeden tím, dnešné evanjelium už jasne naznačuje, v čom sa líšili. O prísnom Jánovi Krstiel'ovi si mnohí mysleli, že on je ten Pánov pomazaný, obnoviteľ, spasiteľ Izraela. Ale Ján otvorene priznal, že nie, že on len pripravuje cestu. Napriek Ježišovej pokore, napriek tomu, že aj Ježiš sa nechal Jánom pokrstiť.

Ale pri tomto krste už zaznelo vyznačenie Ježišovej osoby. Ján vyznáva že on nie je hoden Ježišovi preukázať ani otrockú službu rozviazania remienkov na sandáloch. Ďalej hovorí o rozdieloch medzi svojím očistným krstom vodou a duchovným krstom ohňom božieho Ducha, ktorým bude krstiť Ježiš. Ježiš samotný oddelí zrná od pliev. Evanjelista dodáva, že na Ježišovi spočinul boží Duch a zaznel hlas, ktorý ozbačil Ježiša za milovaného božieho Syna.

To všetko bolo dôležité aby sme si pripomenuli význam oboch týchto svätých mužov - učiteľ'ov, ktorí si boli navzájom v mnohom podobní. Ale zároveň sa vzájomne aj odlišovali. Napriek tomu, že obaja oslovovali zástupy, príťahovali žiakov, učeníkov, odsudzovali chyby a nedostatky v náboženskom živote. Obom záležalo na obnove života vtedajšieho Izraela. V čom sa teda odlišovali? Čo bol dôvod, že obaja nakoniec nastúpili samostatnú cestu?

Dôvod spočíval v odlišnom chápaní Boha. Zatiaľ čo Jánov Boh smeroval skôr k trestajúcemu sudcovi, Ježiš hlásal Boha milosti, ktorý božie kráľovstvo obnoví svojim milosrdenstvom. Ježiš hovorí o Bohu, ktorý nás pozýva do vzťahu. Boh nie je pre nás len vonkajším, cudzím objektom, ale - povedané Ježišovým slovníkom - je Otcom, ktorý - ak s ním vstúpime do vzťahu - je s nami. Ako hovorí židovský filozof Martin Buber, nie je to Boh, ktorého by sme oslovovali On, teda ten druhý, iný - ale je to Boh, ktorý je pre nás Ty. Je to Boh životodarného vzťahu - Boh, ktorý nám dáva prežiť život nie v obmedzujúcom strachu, ale dáva ožiť celej našej bytosti.

To sa potom odrážalo aj v celej Ježišovej činnosti. On nekarhal jednotlivcov za ich individuálne zlyhania, ale pranieroval to, kde sily zla pôsobili na celú spoločnosť. Kde všetkých obmedzovali v oživujúcom chápaní viery. Paradoxne si to najviac odniesli tí najnábožnejší - teda skupina farizejov.

Ježiš pritom uznal Jánovu hodnotu, naznačil, že jeho prítup k životu je určitý základ. Len nesmieme v ňom ustrnúť. Tie dva prístupy k Bohu (a nakoniec aj k ľuďom), by mali na seba navzájom nadväzovať.

Dnešný sviatok Ježišovho krstu, môže byť pre nás výzvou, aby sme sa sa aj my nechali pokrstiť Ježišovým Duchom. Aby sme sa snažili jeho ducha integrovať, začleniť do svojho života. Povzniesť sa, otvoriť sa k Bohu, ktorý nám dáva radosť nového začiatku.

Možno pritom zistíme, že koexistencia, spolužitie týchto dvoch vzťahov nie je jednoduchá. Ale napriek tomu by sme sa nemali opoliehať len na to, čo je dané, zabehnuté. Pretože, že tak zabijeme túžbu po opravdivejšom živote s Bohom, s druhými ľuďmi.

A hrozí, že v mene vlastnej očisty prehliadneme hriechy a chyby spoločnosti. To vždy vyhovuje vládnucej triede, aby mohla ľahšie sledovať vlastné záujmy, prospech, beztretnosť.

Krst nie je len záležitosťou prvých dní nášho života. Krst je niečo, čo sa nás dotýka stále, je výzvou, ktorá sa nám zadiera tak trochu pod kožu. PRipomína nám že náš život je niečo čo je hodné stálej opravy, ale nielen individuálne. Záleží preto na nás, ako výzvu krstu prijmem.